

Archimedovský „bod“ / „Bod“ archimedovský

Kierkegaard si napsal ve svých Denících (Papirer, IX A 115), že takový archimedovský bod vně světa je jakousi modlitebnou (spíše pokojíkem pro modlitbu, modlitebným koutkem – Betkammer), kde se opravdový modlitebník ve vší upřímnosti modlí – a tak má pohnout Zemí. Jsem nakloněn se toho chopit a trochu to přeformulovat (a ovšem reinterpretovat): bytostná povaha víry spočívá právě v onom „pravém“ vztahu k ryzí nepředmětnosti (eventuelně k Pravdě, ale už to rozdělení pravda-víra má v sobě chybu). A proto nelze mluvit o žádném „bodu“, jako by to bylo něco již uskutečněného (a tedy skutečného, skutkem učiněného); a už vůbec ne o jakémkoli „bodu“ vně světa, mimo svět, světu vnějšího, neboť tím „archimedovským ne-bodem“ je „něco“, z čeho víra pochází a žije, protože toto „něco/nic“ přichází k „věřícímu“, a ne k čemu se „věřící“ sám (aktivně) vztahuje. To, k „čemu“ se opravdově věřící (obvykle se říká: „mající“ víru, ale je to špatně, mělo by se spíše říkat: ten, koho má víra, komu velí a koho ovládá víra, ale zase to je špatně, protože to vypadá, jako by ten věřící sám byl „zvenčí“ ovládán, jako by nebyl sám sebou, když věří) vskutku, tj. aktivně vztahuje, je cíl toho vztahování, tedy prováděné resp. právě provedené „dílo“, které však zdaleka ještě není koncem, nýbrž pouze přechodným stadiem, jednou ze stanic mnohem delší cesty.

(Písek, 110527-1.)